

Tidsskriftet
DEN NORSKE LEGEFORENING

Fristet av faglige utfordringer og flott natur

AKTUELT I FORENINGEN

JULIE KALVELAND

E-post: julie.kalveland@legeforeningen.no
Samfunnspolitisk avdeling

Medisinstudent Marte Sandstå Brattebø (28) tror hun blir en bedre lege av å komme tett på pasientene i Norges nordligste fylke.

SPENNENDE: Marte Sandstå Brattebø er storfornøyd med å være en av de fire første studentene som gjennomfører det siste året av medisinutdanningen i Finnmark. Foto: Privat

– I høst ble det for første gang mulig for medisinstudenter ved Universitetet i Tromsø å gjennomføre det siste året av studiet i Finnmark. Du er en av de første studentene. Hvorfor søkte du deg dit?

– Jeg tror det kan gjøre meg til en bedre lege. Oppfølgingen av oss som studenter er helt annerledes for et kull på fire studenter enn på et kull på 70. Vi står nærmere foreleserne og vil nok ha lettere for å komme til i klinikken. Det er viktig nå i det siste året før vi skal ut i arbeidslivet.

– Da prosjektleder Ingrid Petrikke Olsen nylig ble intervjuet om de nye studieplassene sa hun at hun ønsket seg en lakseeffekt, at folk fra distriktet skal komme tilbake. Men du er ikke en hjemvendt laks?

– Nei, jeg er fra Voss.

– Hva trakk deg nordover?

– Jeg hadde lyst til å oppleve en annen del av landet og hadde hørt mye bra om medisinstudiet i Tromsø, naturen og friluftslivsmulighetene.

– *Det har lenge vært et tilbud for studenter å gjennomføre femte året av studiet i Finnmark. Du har allerede bak deg et år i fylket med praksis ved sykehus, i allmenntidrett og psykiatri. Hva er mest spesielt med å studere i Finnmark?*

– Vel, det er lange avstander og spesielle værforhold. Dårlig vær kan gjøre det vanskelig å sende pasienter fra distrikt til sykehus, eller fra et mindre sykehus til et større sykehus. Fordi du fort kan komme opp i situasjoner som ikke er så vanlige andre plasser, har vi en del fokus på akuttmedisin. Det tenker jeg er veldig nyttig å lære før jeg skal ut og jobbe som lege.

– *Hvilken del av året var mest spennende?*

– Tiden i sykehuspraksis. På sykehuset er det mange å jobbe med, mange å spørre og mange pasienter med mange forskjellige diagnoser. Og så er det uforutsigbart, man vet aldri hva som skjer i løpet av en dag.

– *Men det kan hverdagen i allmenntidrett være også?*

– Jo, det kan den nok. At jeg var på sykehus dobbelt så lenge som i allmenntidrett, kan nok ha noe å si for at jeg likte sykehuspraksisen bedre.

– *Hvis du må trekke frem en hendelse fra fjoråret – hva husker du aller best?*

– Et traumemottak jeg fikk komme tett innpå. Det var både spennende og skummelt å få bidra i mottaksteamet, å være med på reponering av et åpent brudd med en ortoped og operasjon med en kirurg.

– *Tror du det er annerledes å ha praksis på et mindre sykehus enn et større sykehus?*

– Jeg har inntrykk av at du blir bedre kjent med folk på et lite, enn på et stort sykehus. Vi blir tatt med og folk er ivrige etter å lære fra seg og vise oss ting. Man er også ganske heldig som student ved at man ikke har noen arbeidsoppgaver, kan være med på det man vil og bare er en ekstra ressurs.

– *Det er ikke lenge til du er ferdigutdannet. Kunne du tenke deg å jobbe i Finnmark når du er ferdig med studiet?*

– Det er mulig. Jeg har nok lyst til å søke turnus ved Hammerfest sykehus siden jeg har studert her og kjenner sykehuset og folk der. Jeg liker meg godt i fylket, både folkene og naturen. Det eneste minuset er vel at det er litt langt hjem til Voss.

Publisert: 16. oktober 2017. Tidsskr Nor Legeforen. DOI:

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no